Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young
i det gamle Tabernakel i Store Saltsøstad den 17de Novbr. 1867.

(Fra „Deseret News."

Vi have stor Aarsag til at være taknemmelige for de Velsignelser, vi nyde baade som Individer og som et Folk. Der findes ikke noget andet Folk paa Jorden, saavidt vi vide, som er saa velsignet som de Sidste-Dages Hellige. Hvis vi ere mere velsignede end Andre, skulde vi ogsaa være mere taknemmelige end Andre. De Velsignelser og den Overflod, som Herren tildeler os, staae i Forhold til vor Trofasthed og Lydighed mod det, der udkræves af os. Vi have seet Tider i vor Historie som et Folk, da vi uundgaaelig maatte have omkommet, dersom Guds Haand ikke umiddelbart havde været over os. Men for at sikkre os sine Velsignelser kræver Herren en ubetinget Lydighed af os. Det er vor Pligt at adlyde hans Bud. Vi adlyde Herren, ham, som kaldes Jehovah, den store „Jeg Er," ham, som er en Stridsmand, Elohim osv. Der ere mange Aarsager, hvorfor vi skulde adlyde ham. Hvorledes kunne vi vide, at vi ere ham lydige? Der gives kun een Maade, paa hvilken vi kunne vide det, og det er formedelst Inspiration af Herrens Aand, der bærer Vidnesbyrd med vor Aand, at vi høre ham til, at vi elske ham og at han elsker os. Det er formedelst Aabenbarelsens Aand, at vi forstaae dette. Vi have ikke noget andet indre Vidnesbyrd i saa Henseende end dette, ei heller have vi noget andet ydre Vidnesbyrd end formedelst vor Lydighed mod Evangeliets Ordinancer. Paa den Tid, da jeg stod i Begreb med at adlyde Evangeliet, var der store Reformationsforsamlinger, og Mange stode frem og bekjendte, at de vare omvendte. Det var en meget bevæget Tid. Religionen var det almindelige Conversations-Emne, og Prædikanterne vare fulde af Iver for at bringe Sjæle til Christum formedelst Omvendelse og Tro paa hans Navn. Jeg erindrer meget tydeligt, at hvis jeg tillod mig at tale, forbød Aanden mig kun at tale om eller at hentyde

til Jesu Vidnesbyrd, undtagen det stete paa en overfladisk Maade. Nogle Faa, som troede paa det evige Evangelium, der var blevet aabenbaret formedelst Propheten Joseph Smith, bevidnede i deres Forsamlinger, at de vidste formedelst Aabenbarelsens Aand, at Gud var ifærd med Noget, men de bleve strax udhyssede af disse Reformatorer. Om jeg for Øvrigt talte i deres Forsamlinger, maatte jeg vaage over ethvert Ord, jeg yttrede, for at jeg ikke skulde fornærme dem, som troede, at de forstode Livets og Saliggjørelsens Evangelium, uagtet de ikke gjorde det. Lidt efter lidt overvandt vi imidlertid denne Frygt og vovede at udtale vore Hjerters Følelser i Tro paa Gud, idet vi forkyndte Menneskene det, som Herren havde aabenbaret os. Saadan er de forskjellige Religionspartiers Tilstand i Christenheden i vore Dage. De afslaae at annamme Jesu Vidnesbyrd formedelst hans Aands Aabenbarelse, men de troe paa de smudsige, urene og nedværdigede Aanders Virken og Tilskyndelser, som finde større Glæde i at føre Menneskene paa Afveie, end i at lede dem til Sandheden. De „søge til Spaaqvinderne og til Tegnsudlæggerne, dem, som qviddre, og dem, som mumle; skal ikke et Folk søge til sin Gud? Skal man søge til de Døde for de Levende?" Dersom vi ikke ville lade os lede af Herrens Aand ved at adlyde hans Evangelium og leve efter dets Grundsætninger, ere vi ligesaa tilbøielige til at troe det Ene som det Andet — til at blive paavirkede af og til at følge en ond som en god Aands Paamindelser. Vi have det samme Vidnesbyrd, som den Herre Jesu trofaste Efterfølgere havde fordum.

De Skriftsteder, som Ældste Geo. A. Smith anførte imorges, vise Maaden, hvorpaa de fordums Hellige bleve Guds Børn. „Men saa Mange, som ham annammede, har han givet Magt til at blive Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn." Hvo annammede ham og troede paa hans Navn? Gjorde Jøderne det, som et Folk betragtet? Nei. Gjorde Hedningerne det, betragtede som Nationer? Nei. Det var forholdsviis kun nogle faa saavel Jøder som Hedninger, der annammede ham og troede paa hans Navn. Da Evangeliet blev prædiket for Jødefolket saavelsom for Hedningerne, vare der nogle Faa, som havde Øren til at høre, Øine til at see og Hjerte til at fatte formedelst Aabenbarelsens Aand; de troede Frelserens Ord, og annammede den Herre Jesum Christum som den forjættede Messias. Der er skrevet: „Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han seer Faderen gjøre; thi hvilke Ting, som han gjør, de samme gjøre og Sønnen ligesaa, thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gjør." Paa et andet Sted er der skrevet: „Thi jeg har givet dem de Ord, som Du har givet mig." Disciplene troede paa Frelserens Ord og beviste saavel for ham som for hans Apostler, at de vare oprigtige i deres Tro. Saaledes vare de berettigede til Aabenbarelsens Aand paa Grund af deres Lydighed. De bade og annammede „ikke en Trældoms Aand til Frygt, men en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken vi raabe Abba, Fader. Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn." Medens den Hellig-Aand eller Trøsteren bærer Vidnesbyrd for alle sande Troende „overbeviser den Verden om Synd, om Retfærdighed og om Dom." I Frelserens Dage var der Mange, som Evangeliet gik til Hjertet, men de omkom alligevel i deres Synder, uagtet de vare overbeviste om dets Sandhed. Saaledes er det ogsaa i vore Dage. Naarsomhelst Evangeliet bliver prædiket af de Ældste i denne Kirke, gives der Mange, som føle sig overbeviste om, at det er fra Him-

melen, og desuagtet vilde de ikke annamme det, men vilde omkomme i deres Synder. De søge at qvæle Aandens Vidnesbyrd hos sig og komme i et større Mørke end nogensinde forhen. „Hver den, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud." Naar en Mand eller Qvinde i fordums Dage gav Afkald paa den jødiske Religion eller paa nogen af de Sekter, som den Gang existerede iblandt Jøderne, idet de forsagede enhver Gudsdyrkelsesmaade med Undtagelse af den, som Jesus havde indført, blev dette betragtet som et tilstrækkeligt Beviis paa, at de vare oprigtige — at de vare fødte af Gud — og alle sande Troende annammede Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Prophetiens Aand, og de fik Magt til at blive Guds Børn.

Jeg troer imidlertid, at Gjengivelsen af dette Skriftsted ikke er saa korrekt som Følgende: „Men saa Mange, som ham annammede, har han givet Magt til fremdeles at være Guds Børn." Istedetfor at sige, at vi maae annamme Evangeliet for at blive Guds Børn, vilde jeg udtrykke det saaledes, som det ovenfor er antydet. Ere vi ikke Alle Guds Børn, naar vi blive fødte til Verden? Den ægyptiske Konge, Pharaoh, var ligesaavel et Guds Barn som Moses eller Aaron, kun med den Forskjel, at han forkastede Herrens Ord, det sande Lys, medens de annammede det." „Men dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde." Altsaa annammede vi ikke Evangeliet for at blive Guds Børn, men for at vi kunne vedblive at være det. Ligesom Alle ere afvegne fra Gud maae ogsaa Alle igjen blive antagne som Saadanne formedelst Lydighed mod Adoptionsloven, uagtet vi Alle oprindelig have været hans Børn. Vi annamme Evangeliet, ikke for at faae vore Navne indskrevne i „Lammets Livsens Bog", men for at vore Navne ikke skulle blive udslettede af samme, thi Herren siger: „Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog." Hvorfor? Fordi han har overvundet formedelst sin Trofasthed. Det er min Anskuelse, at der aldrig har været nogen Søn eller Datter af Adam og Eva paa denne Jord, hvis Navne ikke allerede have været indskrevne i Lammets Livsens Bog, og de ville forblive der, indtil deres Vandel bliver saadan, at den Engel, som fører Bogerne, bliver bemyndiget til at udslette dem og at optegne dem andetsteds. Dette er mine Anskuelser angaaende dette Punkt, men vi lade os nøie med at anvende dette Skriftsted saaledes, som det er angivet af vore Bibeloversættere.

Jeg ønsker nu at anvende dette Skriftsted paa den Tid, i hvilken vi leve. Paa hvilken Maade kunne Menneskene i denne Slægt blive den Almægtiges Sønner og Døttre? Mon ved at troe paa den Herre Jesum Christum? Ja. Hvorledes kunne de vide, at de troe paa ham? Ved at adlyde Evangeliet, saaledes som det er blevet aabenbaret i denne Generation, og ved paa samme Tid at troe Alt, hvad der er blevet aabenbaret indtil nu angaaende Menneskenes Børn, Guds Egenskaber, Jordens Skabelse, Herrens Huses Ordinancer og Sandhedens Orakler, kort sagt Alt, hvad der er blevet aabenbaret for Menneskene fra den Tid af, da Herren først begyndte at aabenbare dem sin Villie. Vi ville sige til dem, som leve i det nittende Aarhundrede, og vi tale Sandhed og lyve ikke, at Enhver, som troer, at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud og beskikket af ham til at modtage og holde Nøglerne til det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden, — at han havde Magt til at opbygge Guds Rige paa Jorden, til at indsamle Israels

Huus, til at veilede Alle, som troe og adlyde Saliggjørelsens Plan, til at gjenoprette det, som har været tabt formedelst Overtrædelse, — at Alle, der troe dette, og som have en levende Tro paa Herren samt adlyde hans Bud indtil deres Dages Ende, deres Navne ville ikke blive udslettede af Lammets Livsens Bog, og de skulle annamme en Herlighedens Krone, Udødelighed og evigt Liv. Dette gjælder for det nittende Aarhundrede, for den Slægt, som nu lever, og for Alle, der have været til i de sidste syv og tredive Aar. Jeg prædiker ikke nu for en Forsamling af Vantroe, men for de Hellige, og jeg vil nu sige til Eder og til dem, som ere udenfor denne Kirke, at Alle, der forkaste Evangeliet og ringeagte Livets og Saliggjørelsens Grundsætninger, der ere blevne aabenbarede for os, maae smage den anden Død, hvis de ikke omvende sig. Der gives dog maaskee Nogle, som ere saa uvidende, at Omvendelse kan være mulig for dem bag Sløret. Dette er det Evangelium, som vi prædike — det Vidnesbyrd, vi sende ud til Verden, idet vi raade Menneskene til at vise en fuldkommen Lydighed mod Himmelens Fordringer, hvilken Lydighed forventes af Alle, som annamme dette Evangelium. For Exempel Propheten Joseph sagde til de Hellige i Colesville Green: „Sælger Eders Eiendomme." Til de Hellige i andre Grene sagde han: „Bereder Eder og lader os gaae op til Ohio;" de gik derhen, og fra Ohio til Missouri. Førend vi reiste op til Ohio, toge Oliver Cowdery, Peter Whitmer junior, Parley P. Pratt og Ziba Peterson i Efteraaret 1830 afsted for at opbygge det Land, der siden skulde blive Zions Centralstav. Da Joseph kom derop, bestemte han Stedet, hvor Staden skulde anlægges. De, som havde Landeiendomme og Vareoplag, bleve raadede til at sælge Samme, til at hjælpe de Fattige og til at meddele af deres Formue for at opholde een Ældste, for at klæde en Anden og for at sende en Tredie paa hans Mission, hvilket de Alt gjorde med Beredvillighed; saaledes kom de op til Ohio, og siden flyttede de til Missouri. Hvilket andet Folk vilde have gjort dette? Saalænge de Hellige vare i Missouri, flyttede de fra County til County, og siden droge de atter østover til Illinois, thi saaledes sagde Herren ved Propheten Joseph: „Vender tilbage til Illinois," og der blev Propheten myrdet. Derpaa lød Herrens Ord til os: „Samler mine Hellige, flygter til Bjergene og skjuler Eder, og venter der, indtil I faae at see, at Herren udrækker sin Arm, og at den Almægtiges Vrede bliver udgydt over den ugudelige Nation, som har samtykket i mine Propheters Død." Saa lød Herrens Ord til dem: „Meddeler af Eders Formue," og hvo var der iblandt alle de Hellige, som ikke meddeelte af hvad de havde? Da vi forlode Missouri, gjorde vi den Pagt med Herren, at vi ikke vilde ophøre med vore Bestræbelser, førend den Sidste iblandt de Hellige, som ønskede det, blev bragt ud fra Missouri og til Illinois. Nogle Faa forbleve i Missouri og faldt fra. Da de forfulgte og fordrevne Hellige naaede Illinois, lød Herrens Ord ved Propheten Joseph: „Drager op til Commerce," hvilken Stad siden blev kaldet Nauvoo. Vi forglemte ikke en eneste Hellig i Missouri, og gave vore Midler for at udsamle den Sidste, som selv ønskede at forlade dette Land. Da Ordet lød: „Forlader Nauvoo og drager op til Bjergene," enedes vi om, førend vi forlode denne Stad, at vi vilde bruge vore Midler og vor Indflydelse for at hjælpe hver eneste Sjæl iblandt de Hellige op til Bjergene. Jeg har Gang efter Gang ladet spørge, om der i Nauvoo fandtes nogen Hellig, som ønskede at komme hid

til disse Bjerge. Hvis der er Nogen tilbage, saa lad dem komme, thi vi have Midler, Kjøretøier og Trækdyr nok til at bringe dem hid. Dette beviser, at vi have holdt vore Pagter. Nu er det Herrens Villie, at vi skulle anstrenge os af alle vore Kræfter. Guds Rige skrider fremad og voxer i Storhed og Magt. Beviset herfor have vi idag lige for vore Dine.

Hvo troe, at Joseph Smith var en Prophet? Disse mine Brødre og Søstre, som nu sidde foran mig; de nære ikke den ringeste Tvivl angaaende dette Punkt. De kunne maaskee undertiden blive prøvede og fristede, og forsømme muligviis Bønnen, indtil de neppe vide, enten „Mormonismen“ er sand eller falsk. Vi vide meget godt, at Omhu for det Timelige meer eller mindre har Indflydelse over dem, men jeg vil sige Eder een Ting, og jeg ønsker, at I alvorlig skulle lægge den paa Eders Sind; naar I nemlig ere i Mørke og ikke have Bønnens Aand, skulle I dog ikke forsømme Eders Bønner i Eders Familier om Morgenen. I Fædre og Mænd, falder ned paa Eders Knæe, og naar denne Verdens Bekymringer ville forstyrre Eders Andagt, da lader dem vente, saalænge I forblive liggende paa Eders Knæe, og fuldender Eders Bøn. Broder Daniel D. Hunts Bordbøn ved et Middagsmaaltid i Missouri, dengang han og Benjamin Clapp først traf sammen, er en meget god Bøn for os Alle; den lød: „O Herre, bevar os fra Vildfarelse.“ Om I ikke kunne fremsige mere end denne korte men indholdsrige Bøn, saa falder ned paa Eders Knæe og fremsiger den. Naar I trofast have arbeidet i en Række af Aar, ville I komme til den Erfaring, at saafremt Eders Hjerter ere oprigtige og I fremdeles ville være lydige mod Guds Bud — tjene ham og være aarvaagne i Bønnen, vil Aabenbarelsens Aand blive hos Eder lig en Vandkilde, der opvælder til evigt Liv. Ingen opgive Bønnen, fordi han ikke har Bønnens Aand, ei heller bør Nogen lade sig forstyrre af det Jordiske, saalænge han er ifærd med at udføre denne vigtige Pligt. Naar I med oprigtige Hjerter bøie Eder for Herren for at bede ham om at velsigne Eder, ville I finde, at han mangfoldigen vil velsigne Eder baade i aandelig og timelig Henseende. Lad en Kjøbmand, en Landmand, en Haandværker eller hvilkensomhelst Anden trofast leve efter sin Religion, saa behøver han ikke at tabe et eneste Minuts Søvn ved at tænke paa sine timelige Anliggender; han behøver ikke i mindste Maade at plage sig, thi han kan trygt forlade sig paa Gud, og Intet kan forstyrre hans Hvile og Ro. Jeg vil indstændigen raade de Hellige til at bede, og om I ikke kunne gjøre Andet, saa oplæser en Bøn høit og tydeligt, saa at Eders Familier kunne høre det, indtil Bønnens Aand atter kommer over Eder, og I blive fulde af Evighedens Rigdomme; da ville I stedse være beredte til at lægge Eders Hænder paa de Syge eller til at udføre hvilkensomhelst af de Ordinancer, der henhøre til den hellige Religion, som vi have annammet. Jeg kan ikke erindre, at der nogensinde har været fem Minuter i mit Liv, siden jeg blev døbt, i hvilke jeg ikke har været beredt til at holde en Ligprædiken, til at lægge Hænder paa de Syge eller til at bede saavel i Eenrum som i en offentlig Forsamling. Jeg vil forklare denne Hemmelighed for Eder. Hvis I paa en eller anden Maade skulde komme til at forsee Eder enten i Ord eller Gjerninger, da omvender Eder øieblikkelig derfra og beder Gud om at forlade Eder Eders Feil og at give Eder sin Aands Lys. Gjører aldrig Noget, som Eders Samvittighed og det Lys, der er hos Eder, siger Eder at være urigtigt. Begaaer aldrig nogen

Uret, men gjører alt det Gode, I muligviis kunne. Gjører aldrig Noget, som kan forstyrre Eders Fred og bedrøve den Hellig-Aand hos Eder. Naar I handle saaledes, ville I stedse være rede til at udføre enhver af Guds Huses Ordinancer, naarsomhelst I kaldes dertil, enten det saa er under Eders timelige Forretninger, under Dands, eller medens I ere paa Prædikestolen. Hvis jeg skulde begaae noget Urigtigt, kjender Herren mit Hjertes Oprigtighed, og formedelst en alvorlig Omvendelse, vil han tilgive mig. Førend Josephs Bortgang havde han en Aabenbaring angaaende mig og Andre, hvilken tilkjendegav, at vi havde gjennemgaaet saa alvorlige Prøvelser, at vi aldrig vilde falde fra den hellige Tro, som vi havde annammet; „thi," sagde han, „hvis der skulde være nogen Fare for, at I skulde gjøre dette, vilde han tage Eder til sig, thi I kunne ikke fornegte Sandheden." Naar Mænd og Qvinder ere komne til et vist Punkt paa deres Livsbane, sætter Gud et Segl paa dem, saa at de aldrig kunne forsage Gud eller hans Rige, thi, førend de skulde gjøre det, vilde han tage dem til sig. Muligviis har dette været Tilfældet med mange af de Ældste, som ere tagne bort fra os, og over hvilke Mange i deres Uvidenhed sørge. Jeg siger: Takket være Gud, thi hvo veed, om de ikke havde maattet gjennemgaae saa store Prøvelser, at de ikke havde kunnet overvinde dem. Alt er ret, velsignet være Herrens Navn.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star")

Abidnadi.

Zeniffs Optegnelser indeholde tre Kongers Historie, nemlig Zeniffs, Noahs og Limhis. Er ikke denne Abinadi, uagtet han var en stor Prophet, en af de mange Personligheder, som ved sit uforlignelige Held og skarpe Modsætning mellem Lys og Mørke gjør denne Deel af Mormons Bog til en af interessanteste og meest romantiske i hele Rækken af Optegnelserne. De tre Konger med hele deres romantiske Historie ere blot ligesom en Ramme omkring et Maleri — en Skal, der indeslutter Kjærnen; Abinadi er Sjælen og Middelpunktet, omkring hvilket det Hele dreier sig i denne paa Begivenheder saa rige Tidsperiode.

Vi ville følge Zeniffs Optegnelser, hvilke, efterat de vare overgivne til Kong Mosiah den Anden, udgjør en Deel af dennes Bog, og af Zeniffs egenhændige, indledende Bemærkninger kunne vi see, at Følgen af den i forrige Afdeling omtalte Skares første Opbrud for at forlade deres Forfædres Land foranledigede blodige indbyrdes Stridigheder, der medførte Manges Ødelæggelse og Død, og det endog i den Grad, at de Tiloversblevne maatte vende tilbage til Zarahemla. Dette beklagelige Uheld, som deres første Forsøg havde, afskrækkede dem imidlertid ikke, og det synes, at de atter forenede sig med mange Andre og forfulgte deres gamle

Plan med en Standhaftighed, som vilde have været en bedre Sag værdig. Zeniff fortæller os i al Oprigtighed Aarsagen, hvorfor denne Folkeskare maatte lide saa Meget, idet han underretter os om, at det var fordi de havde forglemt Herren. Hvis vi ikke selv i denne sidste Uddeling gjentagne Gange havde seet Misfornøiede og Apostater bære sig ad paa en lignende Maade, vilde det næsten have været umuligt for os at troe, at disse Mennesker skulde have forladt deres hyggelige og frie Hjem og begivet sig ud i Verden for at blive udsatte for Fattigdom, Undertrykkelse og Trældom, saaledes som Zeniff og hans Efterfølgere gjorde, og hvilke kun fik et Sted til at boe paa under den Betingelse, at de ganske skulde overgive sig i Lamaniternes Hænder, fra hvilken sørgelige Stilling de siden først kunde befrie sig, efterat de havde maattet udholde store Gjenvordigheder, og de atter havde omvendt sig til Israels Gud, hvis Hjord de havde forladt.

I denne Deel af Mormons Bog hentydes til Lamaniternes fordreiede Traditioner, hvoraf det fremgaaer, at de troede sig forurettede af Nephi og hans Efterkommere, hvilket var en af de vigtigste Aarsager til deres bestandige Fjenskab mod Nephiterne.

Omendskjøndt vi ikke kunne undskylde Zeniff i, at han forlod Zarahemla, ere vi ikkedestomindre beredvillige til at anerkjende, at han i Løbet af sin offentlige Livsbane lidt efter lidt gjenvandt Herrens Aand, og hans forstandige Handlemaade i hans øvrige Levetid bringer os tildeels til at forglemme hans Feiltrin i hans yngre Dage. Han overgav Regjeringsmagten for det Rige, som han havde kjæmpet saa haardt for, til sin Søn Noah.

Hvis pragtfulde Paladser, en glimrende og ødsel Hofholdning, et ulykkeligt og ryggesløst Liv samt et undertrykt Folks Udsugelse er et Beviis paa en stor Konge, saa fortjener Noah tilvisse dette Navn, og det med Rette. Da han troede, at hans usurperede Magt var tilstrækkelig befæstet, og han havde vundet nogle Seire over Lamaniterne, see vi denne amerikanske Ludvig den Fjortende lidt efter lidt tilintetgjøre det Gode, som hans Fader havde lagt Grundvolden til med Hensyn til Folkets Gudsfrygt, men derved fremkaldte han ogsaa ifølge Sagens Natur, omendskjøndt ubevidst, en Stræben til det Bedre, og i Særdeleshed virkede Propheten Abinadi i saa Henseende.

Uden nogensomhelst indledende Bemærkninger angaaende sin Herkomst, sin Familie eller sin Opvaagnen til Bevidsthed om sit Kald træder Abinadi frem paa Scenen ligesom Elias gjorde i gamle Dage, idet han med Tordenrøst udraabte Omvendelse til det vildledede Folk, bemyndiget dertil af Herren, og han kunde sige ligesom de øvrige af Propheterne: „Saa siger Herren." Opvækkelsen iblandt Folket maa have været overordentlig, thi den trængte endog gjennem Murene paa det kongelige Palads, og naaede tilsidst selv hen til den sandselige Konge, som strax tog sin Tilflugt til alle Tyranners sædvanlige Argument: Forfølgelse, understøttet af en ligesindet Befolkning. Abinadi trak sig tilbage for en to Aars Tid for at lade Stormen gaae over, hvilken Tid han tilbragte med stille Betragtninger. Derefter viste han sig atter — i Begyndelsen dog ikke offentligt — og begyndte en Række Foredrag, af hvilke Udtog ere opbevarede i de Optegnelser, som vi have foran os.

Hvad man kunde vente, fandt Sted. Abinadi, hiin Uddelings Martyr, blev fængslet og bragt for Noah, som, omgivet og paavirket af sine Hofmænd og lave Smigrere, strax dømte ham til Døden, men lig den ulykkelige Huss, der i

Kirkeforsamlingen i Constanz bragte den mægtige Keiser Sigesmund til at rødme og vende sit Ansigt bort i Forvirring, udøvede ogsaa Abinadi formedelst Aandens Bistand ved sine Ord og sit Blik en fortryllende Magt over dem, indtil han havde fremsat det Budskab, han havde at forkynde, for dem Alle, og i Særdeleshed for de kongelige Præster, der nu indtoge den Plads, som den gamle Kong Zeniffs værdige Mænd forhen havde indtaget. Disse Dientjenere og afgudiske Præster, der her som altid og allevegne vare Despotismens vigtigste Haandlangere, prøvede ved Spidsfindigheder og Sophisteri angaaende den hellige Skrifts Lærdomme at overvinde ham i Folkets Dine, men det er en Selvfølge, at Propheten gjorde dem til Skamme, ligesom dette Forsøg fra hans Fjenders Side gav ham en beqvem Anledning til at give sit Hjertes Følelser frit Løb, hvilket, som vi kunne see, ikke var forgjæves, thi hans Ord sank dybt i Sjælen hos et ungt Menneske ved Navn Alma, der saae, at hans Forsvar for Propheten for at frelse hans Liv var frugtesløst og kun udsatte ham selv for Fare, og derfor flygtede for atter at komme frem i Herrens egen beleilige Tid for at fortsætte det paabegyndte Værk. Uagtet sit glimrende og kraftige Forsvar maatte dog Abinadi lide Martyrdøden, og han beseglede saaledes Sandheden af sit Vidnesbyrd med sit Blod.

Det være sig som det vil, enten det saa var Abinadi, der ved sin Prædiken havde bragt Mange til Eftertanke, eller det var formedelst Almas utrættelige Bestræbelser, hvorved en stor Masse af Folket var blevet opvakt og efter flere Forfølgelser fulgte ham ud i Ørkenen, at Befolkningen bragtes til Besindelse, eller det var Noahs og hans Yndlingers utaalelige Udsvævelser, som gjorde det, er det dog vist, at flere Misfornøiede under Anførsel af en vis Gideon, der siden blev hele Folkets Befrier, gjorde aabenbart Oprør, og Noah flygtede, forfulgt af sin heldigere Modstander, op paa et Taarn, hvor han for denne Gang blev frelst derved, at Lamaniterne viste sig, da de uden Tvivl ansaae den Tilstand, hvori Riget da befandt sig, for en gunstig Leilighed til atter at bringe Beboerne under Aaget. Noah, der ligesom alle Despoter, var en Kujon, flygtede og tog en Deel af Befolkningen med sig, medens han overlod de Øvrige i Lamaniternes Hænder — det maatte gaae med dem, som det bedst kunde. Den Skare, som anførtes af Gideon og Limhi — hvilken Sidste var en Søn af Noah, men en bedre Mand end han — lykkedes det at ordne sig under de nye Høvdinger, ihvorvel under temmelig ugunstige Omstændigheder.

Der var imidlertid udbrudt Stridigheder iblandt de Flygtende, hvilket havde til Følge, at Kong Noah blev brændt som en retfærdig Gjengjældelse for Abinadis Død, — Præsterne maatte flygte, og de Øvrige gjenforenede sig atter med deres Venner, blandt hvilke de levede under den nye Konge, Limhi, i en bestandig Frygt og Undertrykkelse, indtil Ammons Expedition naaede dem for endelig at bringe dem tilbage igjen til Zarahemla, saaledes som vi forhen have seet.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

De Helliges Bestræbelser i Utah for at udfrie deres fattige Brødre og Søstre i Adspredelsen.

(Fra „Millennial Star.")

Af mangfoldige Breve fra Utah erfare vi, at de Hellige derstedes vise en almindelig ufortrøden Iver og Nidkjærhed i det store Værk at hjælpe deres fattige Brødre og Søstre i Adspeedelsen til at emigrere, hvilket blev foreslaaet af Præsident Young i forrige October-Conference. Den Velgjørenhed, som han og Andre have udviist ved denne Leilighed, har udbredt sig til ethvert Sted i hele Territoriet, og, hvis der ikke for Øieblikket var saa knapt for Penge, vilde der upaatvivlelig blive tilveiebragt tilstrækkelige Midler til at udfrie enhver af de fattige Hellige, som ønsker at komme hjem.

Flere af Brødrene have givet indtil 1000 Dollars hver til dette Foretagende, og Nogle af den fattigere Deel af Befokningen have givet deres sidste Ko i dette Øiemed. Andre have udtalt deres Beredvillighed til at pantsætte deres Eiendom, naar de paa denne Maade kunde skaffe de nødvendige Penge tilveie. Selv de smaa Børn i Søndagsskolerne ere komne frem med deres Fem- og Ticents-Stykker „til de fattige Helliges Udfrielse," og have med Glæde opoffret deres Kager og andre Lækkerheder, som Børn gjøre saa meget af. I Sandhed, de Hellige i Zion ere inspirerede med et alvorligt Ønske at udfrie deres fattige Brødre og Søstre fra Trældom, og de ønske at gjøre det paa eengang, og om muligt ganske at udtømme den hele Mission (den britiske), hvilket vil bringe Mange til at juble af Glæde, medens de selv ved deres ædelmodige Opoffrelse ville nedkalde Guds Velsignelser over sig og vinde hans Velbehag.

Da de Hellige bleve drevne fra Nauvoo af deres christne Fjender, vedtoge de Ældste i denne Kirke midt under deres Lidelser og Gjenvordigheder og uden noget bestemt Opholdssted — den eenstemmige Beslutning, at de ikke vilde lade en eneste Sjæl tilbage, som ønskede at komme til Vesten. Denne Pagt have de trofast bestræbt sig for at opfylde, og hvis der er Nogle af de gamle Beboere af „Josephs Stad," som ikke ere komne til deres Brødre i Utah, er det deres egen Skyld. Det er i Aanden af den samme Pagt, at de Hellige i Utah nu bestræbe sig for at udstrække deres Hjælp til deres Troesfæller i de gamle Lande, og vi føle os forvissede om, at hvis Nogen af dem bliver ladt tilbage, vil ikke Skylden derfor hvile paa de Hellige hjemme, men paa dem, der ere i Adspredelsen, fordi de ikke have bestræbt sig for at opfylde deres Pligt og gjøre, hvad de kunde i saa Henseende.

Vi henvende os idag til de Hellige i Adspredelsen og i Særdeleshed til vore Brødre og Søstre i den britiske Mission. Vi ville spørge Eder: Arbeide I til det samme Maal og i det samme Øiemed som de Hellige i Utah? Overveier dette Spørgsmaal med Eftertanke og Alvor. Besjælede af et inderligt og alvorligt Ønske for Eders Vel, ere de Hellige i Utah rede til Opoffrelser af en Beskaffenhed og i en

Udstrækning, som I for Nærværende ikke kunne fatte. Gjøre I ogsaa selv Alt, hvad I nu muligviis kunne, for Eders Udfrielse? Gives der ikke Nogle, som mere tænke paa, hvormange Sager af forskjellige Slags de kunne bringe med sig, end paa hvormange Penge de kunne tilveiebringe til deres egen og Andres Udfrielse?

Det er en ligesaa stor Pligt for de Hellige i Adspredelsen, hvilke have Mere, end de selv behøve, at hjælpe deres fattige Brødre og Søstre, som det er for de Hellige i Zion. Og de, som ere istand dertil, men ikke ville udstrække en hjælpsom Haand, ville ikke blive agtede værdige til de Velsignelser, som Herren vil udgyde over sit Folk. Uden Tvivl findes der Nogle iblandt dem, som have Mere end de behøve til deres Emigration, hvilke have utallige Sager, som de gjerne ville have med sig, men de skulde spørge sig selv, om de have Ret til at bruge deres Midler efter deres eget Godtbefindende. Men hvad vil Herrens Aand tilhviske dem i saa Henseende? Den vil sige: „Onsker ikke Mere, end hvad I nødvendigviis behøve, og det er bedre formedelst ædelmodige Handlinger, som ville blive optegnede i Himmelen, at sikkre sig de Fattiges Velsignelser og Forbønner, end at ophobe en heel Masse af denne Jords forgjængelige Ting, hvilket ikke bringer nogen Belønning og kun liden Glæde."

Hvad er det, der vil bringe Eder den største Glæde, og som meest vil styrke Eders Tro paa Reisen? Er det Synet af de tunge Kister eller af de taknemmelige og lykkelige Sjæle, der velsigne Eder og bede for Eder, fordi I have hjulpet til at udfrie dem, hvilket vil gjøre det? I have ingen Ret til at bortødsle det, som I ansee for at være Eders Eget. Vi ere Alle for Nærværende kun Huusholdere for det, som vi ere i Besiddelse af, og naar vi eengang faae fuldendt denne Prøvestand, vil vor evige Arv komme til at staae i Forhold til vor Afbenyttelse af det, som Gud har anbetroet os. Overveier dette. Enhver Daler og Skilling, som I indspare i dette Oiemed, vil bidrage til Indsamlingen af de Fattige, der daglig raabe til Himmelen om Udfrielse.

Vi ville ogsaa henvende nogle Ord til Eder, som forvente at blive udfriede iaar. Gjøre I Alt, hvad I muligviis kunne for Eders Udfrielse? Hvis I ganske overlade dette Arbeide til Andre, er det urigtigt og ugudeligt. Hvis I ere ligegyldige i Eders Bestræbelser, hindre I Andre fra at blive hjulpne. Ligeledes er det høist urigtigt af dem, som forvente at emigrere ved Andres Hjælp, at udgive deres Penge til saadanne Ting, som de kunne undvære. Hvorledes ville vel de, som have opoffret selv det Allernødvendigste for Eders Udfrielse, betragte Eders Flitterstads? Istedetfor derved at gjøre det Indtryk, som I havde forventet, vilde det kun opvække Uvillie, og de Hellige hjemme vilde foragte istedetfor at beundre Eder.

De Hellige bør kun kjøbe det Allernødvendigste og overlade al Flitterstads til Verden. Naar I see, at de Hellige i Zion gjøre saa store Opoffrelser for Eder, burde I anstrenge Eder til det Yderste for saavidt som muligt at hjælpe Eder selv; thi det vilde være langt bedre for de Hellige at komme til Utah, blottede for Alt, end at blive ladte tilbage i Babylon for at omkomme under den Almægtiges Straffedomme, hvilke saa at sige hænge i en Traad over Verden.

Iblandt Guds Folk i Zion, som nu virker paa en saa roesværdig Maade for Eders Udfrielse, er der Mange, som ankom til Utah, da det kun var en gold Orken. Nogle af dem havde i hele Maaneder ikke et eneste Pund Meel, men maatte ernære sig med Rødder og Dyrehuder. Nogle havde været drevne fra deres Hjem

fem Gange, og havde tabt Alt, hvad de havde, for Evangeliets Skyld. Hvor værre farne, end de vare, ville I blive, naar I ankomme til Zion, om I end ikke have Midler til at forskaffe Eder det første Maaltid eller Huusly for den første Nat? De Helliges eneste Øiemed bør være at komme til Zion for at blive bedre oplærte om Herrens Villie og for at undflye Guds retfærdige Straffedomme, som snart ville blive udøste over Verden, og de bør sætte deres Tillid til ham for deres fremtidige Livsophold. Hvis Brødrene i Zion, som have lidt saa Meget, ere villige til at give Afkald paa mange af Livets Beqvemmeligheder og i nogle Tilfælde endog paa dets Fornødenheder for de Fattiges Skyld, hvad bør saa ikke disse være villige til at gjøre for sig selv? Hvis nu de kunde leve og blive formuende, som først aabnede Veien og under saa ugunstige Omstændigheder beredte et Tilflugtssted for de Fattige i Adspredelsen, da der ikke fandtes et eneste Huus, et Kornax, et Frugttræ eller nogensomhelst Frembringelser, der vare skikkede for en civiliseret Befolkning, til at opmuntre dem ved deres Ankomst, have visselig ikke de, som nu samles der, Aarsag til at fortvivle, om de end ved deres Ankomst ikke have Andet end de Klæder, de have paa sig, og en levende Tro paa Evangeliet, thi nu kunne Alle formedelst Flid og Sparsommelighed med Lethed forskaffe sig Livets Ophold.

Brødre og Søstre! Guds Tjenere ønske ikke Eders Stads, Eders Sølv eller Guld, men de ønske Eder, fordi I ere Guds Israel, som skulle hjælpe til med at opbygge det Sidste-Dages Rige. Eders Ørenringe, Eders Broscher og Eders Fingerringe ville ikke gjøre Eder mere indtagende i deres Øine; Eders rige Dragter ville ei heller gjøre Eder mere elskværdige, end I ere i og for Eder selv. De ere kaldte af Gud til at samle Israel, og det er deres Glæde at finde dem trofaste, som komme op fra alle Nationer for at tjene Herren. De Hellige i Adspredelsen bør ophøre med at bortødsle deres Penge til Sager, som de kunne undvære, thi det er en bydende Pligt for ethvert af Kirkens Medlemmer at gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt, for at hjælpe til med Indsamlingen, og vi ere overbeviste om, at hvis de Hellige i Adspredelsen ville anstrenge sig ligesaa meget for denne Sag som deres Brødre og Søstre i Utah, vil Guds Tjeneres Ønske i Zion blive opfyldt, og ikke en eneste Hellig, som ønsker at komme til Zion, vil blive ladt tilbage.

Vi føle Vigtigheden af dette vel overtænkte Foretagende, der, saafremt det bliver udført i den Udstrækning, som er paatænkt, vil blive en Advarsel for alle Nationer om de overhængende Straffedomme, der snart ville udgydes over Verden, og et levende Vidnesbyrd om, at Gud arbeider for at udfrie sit Folk og for at lade det voxe i Storhed og Magt. Lad Enhver, der er kaldet til at være en Hellig, opvaagne og komme til Bevidsthed om Vigtigheden af denne Sag, og Alle som Een bør vise Nidkjærhed for deres Udfrielse; de bør udvise en fornuftig Sparsomhed; leve efter deres hellige Religion og i deres Bønner anraabe Herren om at paaskynde sit Værk, og om at Tusinder af Israel maatte blive hjemsamlede til Ephraims Dale, og at ikke en eneste Sjæl, som ønsker at finde et Tilflugtssted i Zion, maatte blive tilbage for at omkomme, naar Herren udgyder sine Vredesskaaler over Jorden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 206.)

Jeg modtog følgende Aabenbaring:

1. Sandelig, saa siger Herren til sin Tjener Joseph Smith, jeg finder Behag i det Offer og den Bekjendelse, som Du har aflagt, thi til denne Hensigt har jeg opreist Dig, at jeg kunde udvise min Viisdom, formedelst de Skrøbelige paa Jorden. Dine Bønner ere mig velbehagelige, og til Besvarelse siger jeg Dig, at Du nu er kaldet til uopholdeligen at lade udgaae en andagtsfuld Erklæring om mit Evangelium, og om denne Stav, som jeg har plantet til at være en Hjørnesteen i Zion, hvilken skal være poleret med den Skjønhed, som er lig et Palads's. Denne Erklæring skal være til alle Jordens Konger, til dens fire Hjørner, til den hæderværdige, udkaarne Præsident, og den høimodige Gouverneur i den Nation, hvori Du lever, og til alle Jordens adspredte Nationer. Lad det blive skrevet i Sagtmodigheds Aand og ved den Hellig-Aands Kraft, der skal være i Dig, naar Du skriver det; thi det skal gives Dig ved den Hellig-Aand at vide min Villie angaaende disse Konger og Øvrigheder, hvad der skal møde dem i Fremtiden. Thi see, jeg kalder snart paa dem til at give Agt paa Zions Lys og Herlighed; thi den bestemte Tid er kommen, da den skal finde Naade.

2. Kalder derfor paa dem med en stærk Erklæring, og ved dit Vidnesbyrd, og frygt ikke for dem, thi de ere som Græs, og al deres Herlighed som Blomstret derpaa, hvilket snart falder af; — paadet at de ogsaa kunde være uden Undskyldning, og at jeg kan besøge dem paa Hjemsøgelsens Dag, naar jeg tager Dækket bort fra mit Aasyn for at beskikke Undertrykkeren sin Deel iblandt Hyklerne, hvor der er Tænders Gnidsel, dersom de forkaste mine Tjenere og mit Vidnesbyrd, som jeg har aabenbaret dem. Og atter, jeg vil besøge og formilde deres Hjerter, Mangen til Eders Gavn, at I maae finde Naade for deres Øine, at de maae komme til Sandhedens Lyst og Hedningerne til Zions Ophøielse eller Forherligelse. Thi min Hjemsøgelses Dag kommer hasteligen i en Time, som I ikke tænke det, og hvor skal der være Sikkerhed for mit Folk, Tilflugt for dem, der blive tilovers af dem.

3. Vaagn op! o I Jordens Konger! Kommer, o kommer med Eders Guld og Eders Sølv til mit Folks Hjælp, til Zions Døttres Huus.

4. Og atter, sandelig siger jeg Eder: Lad min Tjener Robert B. Thompson hjælpe til at skrive denne Erklæring, thi jeg finder Behag i ham, at han skal være hos Dig; lad ham derfor høre dit Raad og jeg vil velsigne ham med mangfoldige Velsignelser. Lad ham være trofast og sanddru i alle Ting fra nu af, saa skal han være stor for mine Øine, men lad ham ihukomme, at jeg vil fordre hans Huusholdning af hans Hænder.

5. Og atter, sandelig siger jeg Dig, salig er min Tjener Hyrum Smith, thi jeg, Herren, elsker ham for hans Hjertes Redeligheds Skyld og fordi han elsker det, der er ret for mig, siger Herren.

6. Atter, lad min Tjener John C. Bennett hjælpe Dig i dit Arbeide med at sende mit Ord til Folkets Konger paa Jorden, og staae Dig bi, Dig min Tjener Joseph Smith, i din Trængsels Time, og hans Løn skal ikke udeblive, dersom han tager imod Raad, og for hans Kjær-

ligheds Skyld skal han blive stor; thi han skal være Min, dersom han gjør dette, siger Herren. Jeg har seet det Arbeide, han har gjort, hvilket jeg annammer, dersom han vedbliver, og vil krone ham med Velsignelse og stor Herlighed.

7. Og atter siger jeg Dig, at det er min Villie, at min Tjener Lyman Wight skal vedblive at prædike for Zion i Sagtmodigheds Aand og bekjende mig for Verden, og jeg vil bære ham som paa Ørnevinger, og han skal samle Hæder og Ære til sig og mit Navn, at jeg, naar han fuldender sit Arbeide, maa annamme ham til mig, ligesom jeg annammede min Tjener David Patten, som nu er hos mig, og ligeledes min Tjener Edward Partridge, og ligeledes min bedagede Tjener Joseph Smith sen., der sidder ved Abrahams høire Haand, og salig og hellig er han; thi han er Min.

8. Og atter, sandelig siger jeg, i min Tjener Georg Miller er ingen Svig; ham kan man forlade sig paa, og paa Grund af hans Hjertes Redelighed, og den Kjærlighed, han har til mine Vidnesbyrd, elsker jeg, Herren ham. Derfor siger jeg Dig, jeg besegler et Bispops-Embede paa hans Hoved, ligesom min Tjener Edward Partridge, at han kan annamme, hvad der bliver helliget mig af mit Folk, at han kan udgyde Velsignelser over de Fattiges Hoveder iblandt mit Folk, siger Herren. Ingen ringeagte min Tjener Georg, thi han skal ære mig.

9. Lad min Tjener Georg, og min Tjener Lyman, og min Tjener John Snider, og Andre bygge mit Navn et Huus, et saadant, som min Tjener Joseph skal vise dem, ogsaa paa det Sted, som han skal vise dem. Og det skal være et Huus til Herberge, et Huus, hvori Fremmede, som komme langt borte fra, kunde finde Hvile; lad det derfor blive et godt Huus, al Antagelse værd, at den trætte Vandrer kan finde Sundhed og Sikkerhed, medens han eftertænker Herrens Ord og betragter denne Hjørnesteen, som jeg har bestemt til Zion. Dette Huus skal være en sund Bolig, saafremt det bliver bygget til mit Navn, og de, som skulle beskikkes til at bestyre det, ikke tilsteder nogen Besmittelse at komme paa det. Det skal være helligt, ellers vil Herren, Eders Gud, ikke boe deri.

10. Og atter, sandelig siger jeg Dig, lad alle mine Hellige komme langt borte fra, og send lette Bud, ja, udvalgte Sendebud; siger til dem: Kommer med alt Eders Guld, og Eders Sølv, og Eders kostbare Stene og alle Eders Antiqviteter, og alle dem, der have Kundskab om Antiqviteter, der ville komme, lad dem komme og medbringe Fyrretræet, Cedertræet og Buxbom, tilligemed alle Jordens ypperlige Træer, og med Jern og med Kobber, og med Messing, og med Zink, og med alle Eders kostelige jordiske Ting, og bygger mit Navn et Huus for den Allerhøieste at boe derudi; thi der findes ikke noget Sted paa Jorden, hvor han kan komme og gjengive Eder det, som var tabt, eller som han havde taget bort, nemlig Præstedømmets Fylde; og nogen Døbefont er der ikke paa Jorden, hvori mine Hellige kunde døbes for dem, som ere døde; thi denne Anordning hører til mit Huus, men ellers vil jeg ikke erkjende det uden i Eders Armods Dage, naar I ikke ere istand til at bygge mig et Huus. Men jeg befaler Eder Alle, I mine Hellige, at bygge mig et Huus, og jeg giver Eder tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Huus, og saa længe vil jeg erkjende Eders Daab.

11. Men see, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længere erkjende Eders Daab for Eders Døde, og dersom I ikke gjøre disse Ting, skulle I som en Kirke, naar den Tid er tilende, forkastes tilligemed Eders Døde, siger Herren,

Eders Gud. Thi sandelig, siger jeg Eder, efterat I have havt tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Huus, hvori Daabens Forrettelse for de Døde henhører, og hvortil samme blev indstiftet, førend Verdens Grundvold blev lagt, kan Eders Daab for de Døde ikke erkjendes af mig; thi deri ere Nøglerne til det hellige Præstedømme bestikkede, at I kunne annamme Ære og Herlighed. Og fra nu af bliver Eders Daab for de Døde, af dem, der ere adspredte udenom, ikke erkjendt af mig, siger Herren; thi det er bestikket, at i Zion, og i dens Staver og i Jerusalem, de Steder, som jeg har bestemt til Tilflugt, skulle være de Steder, hvor I skulle døbes for Eders Døde.

12. Og atter, sandelig siger jeg Eder, hvorledes skulle Eders Tvætninger være velbehagelige, uden I udføre dem i et Huus, som I have bygget til mit Navn? Thi af denne Grund befalede jeg Moses at bygge et Tabernakel, at de skulde bære det med sig i Ørkenen, og at bygge et Huus i Forjættelsens Land, at disse hellige Handlinger kunde blive aabenbarede, som havde været skjulte fra Verden blev til. Sandelig, derfor siger jeg Eder, at Eders Salvelser, og Eders Tvætninger, og Eders Daab for de Døde, og Eders høitidelige Forsamlinger, og Eders Ihukommelser om Eders Offringer ved Levi Sønner, og Eders Orakler i Eders hellige Steder, hvori I erholdt Tilsagn, og Eders Skikke og Rette til Begyndelsen af Aabenbaringerne, og Zions Grundlæggelse, og alle dens Myndigheders Ære og Herlighed, og Begavelser, blive bestikkede formedelst mit hellige Huses Anordninger, hvilket Huus mit Folk altid bliver befalet at bygge til mit hellige Navn.

13. Og sandelig siger jeg Eder: Lad dette Huus blive bygget til mit Navn, at jeg kan derudi vise mit Folk mine Skikke; thi jeg værdiger at aabenbare min Kirkes Ting, der have været skjulte fra Verdens Begyndelse, Ting, der henhøre til denne Huusholdning i Tidernes Fylde, og jeg vil vise min Tjener Joseph Alt, hvad der angaaer dette Huus, og dets Præstedømme, og Stedet, hvorpaa det skal bygges. Og I skulle bygge det paa det Sted, hvor I have betænkt at bygge det; thi dette er Stedet, som jeg har udvalgt for Eder til at bygge det paa. Dersom I arbeide af al Eders Styrke, vil jeg indvie det Sted, at det skal vorde helligt; og dersom mit Folk vil lytte til min Røst, og til mine Tjeneres Røst, hvilke jeg har bestikket til at lede mit Folk, see, sandelig siger jeg Eder, da skulle de ikke bortflyttes fra deres Sted. Men dersom de ikke ville lytte til min Røst, eller til disse Mænds Røst, hvilke jeg har bestikket, da skulle de ikke vorde velsignede, fordi de besmitte min hellige Jord, og mine hellige Anordninger og Privilegier, og mine hellige Ord, som jeg har givet dem.

14. Og det skal skee, om I bygge mit Navn et Huus, og dog ikke gjøre, hvad jeg siger, vil jeg ikke fuldbyrde det, som jeg sværger Eder, ei heller vil jeg opfylde de Forjættelser, hvilke I forvente af mine Hænder, siger Herren; thi istedetfor Velsignelse bringe I ved Eders egne Gjerninger Forbandelse, Vrede, Grumhed og Dom over Eders egne Hoveder formedelst Eders Daarskaber og alle Eders Afskyeligheder, som I øve for mig, siger Herren.

15. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, naar jeg giver en Befaling til nogen af Menneskenes Børn at gjøre en Gjerning til mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaae til af al deres Styrke, og med alt det, de have, for at udføre den Gjerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem, og hindre dem fra at udføre den Gjer-

ning, see, da bør det mig — ikke mere at fordre den Gjerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men annamme deres Offer. Og mine hellige Loves og Befalingers Overtrædelse og det Onde deraf vil jeg gjengjælde paa deres Hoveder, som forhindrede min Gjerning, i tredie og fjerde Led, saalænge de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre Gud.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Sneeskredene i Norge. Af en tabellarisk Oversigt i „Aftenbladet" over Sneeskredene i Februar og Marts d. A. sees, at der ialt er gaaet 140 Menneskeliv tabt, navnlig i det vestenfjeldske og nordenfjeldske Norge. Kong Carl har strax efter sin Ankomst til Christiania i Slutningen af f. M. skjænket 200 Spd. til de Distrikter, som have lidt meest.

Italien. Jordskred. I Syditalien har der for nylig fundet et Jordskred Sted, hvorved Landsbyen Buanonotte (i Abruzzo Citeriore) for Størstedelen er bleven begravet. Over 30 Huse ere fuldstændig ødelagte; de fleste Indvaanere ere flygtede.

Amerika. I New York har en stor Ildebrand Natten fra 3die til 4de Marts ødelagt Barnums berømte Museum, en Samling af alle mulige og umulige Seeværdigheder, der blandt Andet indeholdt et særdeles fuldstændigt og kostbart Menageri. Mærkeligt nok blev samme Museum for 2 eller 3 Aar siden fortæret af Luerne. Skaden vurderes til 400,000 Dollars, hvoraf kun 150,000 skulle være assurerede. Om Ildens Opkomst vides intet Nærmere. Brandfolkenes Anstrengelser for at frelse Indboet og navnlig Dyrene (deriblandt c. 50 Løver, Tigre, Leoparder, Panthere, Hyæner, Bjørne osv.) mislykkedes ved, at en stor Giraf var sunken ned for Indgangen til Menageriet og ikke kunde bringes af Stedet, indtil det tilsidst lykkedes at faae den trukket ned ved Touge. En Kongetiger var ifærd med at bryde ud af Buret, men det lykkedes en uforfærdet Mand, der havde taget Post ved Døren, at nedlægge den ved uafbrudt at fyre paa den med en Revolver.

Blandinger.

Ifølge „Voss. Ztg." agter Preussen i indeværende Foraar at sende Corvetterne „Hertha" og „Medusa" til Østasien for at besætte de herreløse Landstrækninger paa Øen Formosa, hvorhen desuden Corvetten „Vineta," der for Tiden ligger ved Shangae, har faaet Ordre til at afgaae. Samtidig agter Østerrig ifølge s. B. at sætte sig i Besiddelse af Nikobarøerne, der allerede tidligere — under Maria Theresia og Frantz Joseph — have tilhørt Østerrig.

En ny Redningsbaad. Ifølge „Hamb. Nachr." har der i denne Tid i Altona været anstillet flere vellykkede Forsøg med den haderlevske Capitain C. V. Petersens Universal self righting and bailing life boat. Afvigte Fredag blev Baaden tagen i Øiesyn af et større Antal Capitainer og Søfolk, og i Løverdags blev der paa Elben foretaget praktiske Forsøg med Baaden, som gav det meest glimrende Resultat. Den nydelige, omtrent 3 Fod lange Model, er forfærdiget af Opfinderen selv af Træ og Metal. Den har, naar Personerne tænkes fordeelte i de forskjellige Rum og fastgjorte paa den foreskrevne Maade samt ansloges til at have en Vægt af 150 Pund, en Vægt, som svarer til 59 Personer, hvoraf 9 skulde udgjøre Baadens Besætning. Med denne Bestuvning var det ikke muligt at faae Baaden til at kæntre. Efter at være tagen op af Vandet blev Baaden med Kjølen opad med al Kraft slynget flere Fod ned i Vandet, men næsten i samme Øieblik var den igjen i sin normale Stilling, rigtignok fyldt med Vand; dog tømte Baaden sig selv i faa Secunder for Vandet, saa at dens Besætning atter kunde sidde tørt. Men den interessanteste Deel af Prøven var, da Baaden med to lange Master, paa hvilke der var anbragt tre store Seil, atter blev lagt i Vandet med Kjølen opad. Trods det, at de store Seil ved Elbens stærke Ebbestrøm maatte kjæmpe mod den dem modstaaende Vandmængde, laa Baaden allerede efter to Secunders Forløb paa Siden, saa at den større Halvdeel var over Vandet, og efter andre 6 a 7 Secunder stod den med sine Master og Seil i normal Stilling. Alle Tilstedeværende vare enige om, at det var den meest fuldendte Redningsbaad, som de hidtil havde seet.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.